

Ontmoeting

Loop ik terug naar huis van de plantjesmarkt. Ik heb een grote bos irissen en een grote bos dieppaarse pioenrozen onder mijn linkerarm en een tas met boodschappen in mijn linkerhand. Het is een beetje schikken geweest om alles goed vast te kunnen houden, maar dat is uiteindelijk wel gelukt en ik voel een stabiel evenwicht. Zoals gewoonlijk loop ik met grote stappen door, terwijl ik de wereld om mij heen aandachtig opneem en tegelijkertijd met mijn gedachten heel ergens anders ben. In mijn eigen wereld van verleden en toekomst, steeds weer peinzend over de vraag wat dit alles te betekenen heeft en waarom mij een half jaar geleden is overkomen wat me is overkomen en hoe het nu verder moet.

Opeens wordt mijn blik getrokken door een man die mij vriendelijk toeknikt. Nou moet je daarvoor bij mij wezen. Ik ben wel de laatste die niet onmiddellijk in contact treedt met een voorbijganger wanneer de mogelijkheid zich daartoe voordoet. Ik groet iedereen altijd even vriendelijk. Dat kan variëren van een hoofdknik tot een 'goedendag' of zelfs een kort gesprek. Waarschijnlijk heb ik dat van mijn vader, die wanneer hij zondags naar de kerk ging, steevast zijn hoed lichtte voor de kerkgangers die net uit de dienst terugkwamen, en hen dan vriendelijk toeknikte.

Het was dus niet vreemd dat ik op de vriendelijke hoofdknik van de man reageerde met een even vriendelijk 'goedendag' terwijl ik ondertussen doorliep. Ik kende de man niet. Sterker, ik kon hem helemaal niet kennen. Er is maar één persoon uit India die ik ooit wat beter gekend heb en dat is lang geleden. Even vroeg ik me af of hij het inderdaad was, maar nee, dat was niet zo. Terwijl ik doorliep, hoorde ik mijn 'goedendag' volmondig beantwoord worden en daardoor verrast keek ik om. Want in het geval van vreemden blijft het meestal bij een hoofdknik, maar hier leek meer aan de hand. Dat bleek ook uit de manier waarop onze blikken elkaar kruisten. Ik bleef staan, liep terug en keek de goedverzorgde man in zijn nette bruine pak en witte overhemd aan. Hij was enigszins gezet en had het typische voorkomen van een man uit India.

"You are a very, very lucky man," zei hij. Verbaasd keek ik naar zijn ronde gezicht met de donkere ogen en brede glimlach. "Waar bemoeit die man zich mee?" was mijn eerste gedachte. "Moet zeker wat van me." En ik voelde al aan mijn achterzak om te zien of mijn portemonnee er nog wel was. "Next month you will be very lucky. You will be very, very lucky." Ik vroeg hem te herhalen wat hij zei, want zijn Engels had een zwaar accent dat mij aan de Britse serie "Oh moeder wat is het heet" deed denken, waardoor de situatie een lachwekkende ondertoon kreeg. "Next month you will be very lucky" herhaalde hij en voegde eraan toe: "In December two times. You are a very lucky man. I can see that".

Ik begreep er niets van en stond perplex van deze directe benadering die ik nog niet eerder zo intens had meegemaakt. Ik voelde me verward en het enige waartoe ik nog in staat was, was opnieuw te vragen wat hij zei. Dat negeerde hij. "Don't be in your thoughts," zei hij, terwijl hij met zijn rechterhand zijn voorhoofd aanraakte. "Don't stay in your thoughts". Opnieuw betastte hij zijn voorhoofd. En alsof hij zijn uitspraak kracht wilde bij zetten, voegde hij er aan toe: "I'm a Yogi". Als om dat te bewijzen, haalde hij een portefeuille uit de binnenzak van zijn colbert en liet mij foto's van zichzelf zien in Yogi-gewaad en in lotushouding op de grond ergens in India. In mijn consternatie reageerde ik daar niet op,

maar stelde een compleet nieuwe, onnozele vraag. Ik voelde zweetdruppels op mijn bovenlip, besepte dat het een drukkend warme dag was en dat hij het daaraan kon toeschrijven en niet aan mijn verwarde verlegenheid. Maar als hij zo diep in mijn ziel kon kijken, dan zou hij de betekenis van mijn zweet nog gemakkelijker kunnen doorgronden.

“What do you do in the Netherlands?” I’am on holiday”. “How long will you stay”? “I’am here for ten days. But you will be a very lucky man. I can see this.” Enigszins geëmotioneerd raakte ik met mijn vrije rechterhand zijn schouder lichtjes aan, maar trok mijn hand vrijwel onmiddellijk weer terug. Hij lachte alleen en reageerde verder nauwelijks op mijn vrijpostigheid. “I know you weren’t lucky the last year. Time was going up and down for you. Up and down. I know.” Zijn handen maakten een op en neerwaarts gaande beweging. Bij het horen van zijn woorden schoten tranen in mijn ogen. Hoe kon hij dat weten? Er klonk een sterk medeleven door in zijn stem alsof hij de pijn voelde die ik meegemaakt had. “But that will be over. I know you will be a very, very lucky man. Remember those three: health, relations, and work. You are a lucky man”.

Opnieuw raakte ik zijn schouder aan. Nu wat steviger en zelfs zo dat mijn hand even op zijn schouder rustte, op en neer bewoog en een strelende beweging leek te maken. Ik wist niet wat ik moest, stamelde: “Thank you”, keek hem weer aan, waarbij zijn blik de mijne vriendelijk lachend beantwoordde, en liep weg. De irissen en pioenrozen onder mijn arm, terwijl mijn rechterhand opnieuw mijn achterzak betastte; mijn gedachten tuimelend over elkaar. Na een paar stappen vroeg ik me af waarom ik eigenlijk was weggelopen. Ik had nog uren bij deze man willen blijven om hem talloze vragen te stellen. Ik aarzelde. Zou ik teruggaan? Wie weet wat hij me nog allemaal te vertellen had. Over mezelf. Ik bleef stilstaan met de vaste bedoeling terug te lopen en hem opnieuw aan te spreken en ik draaide me om om zijn blik weer te vangen. Maar ik zag hem niet meer, keek zoekend de straat af en kon hem niet meer vinden.